

սէր ունիմ ընդ աշխարհն ձեր» (Եղիշ. 147): Աղեւնաց՝ կամ լոկ Աղ՝ այդ դարուն կերակուր կը նշանակէ Հայոց մէջ. որով Ոսկերբերանի թարգմանիչն երբեմն կը գործածէ զայն՝ բնագրէն անկախօրէն: Զոր օրինակ. «Աւազակըն յորժամ ընդ միմեանս աղ առնուցուն¹»: (Մտթ. Ա, 398). կամ՝ «Աւազակըն գիտեն պահել զդաշինս աղեւնացի²» (անդ, 694). կամ՝ «Աղեւնաց սեղանոյ³ զաւազակս ի հաւանութիւն ամէ» (Թղթ. Ա, 892): Ուշագրաւ է «աղեւնացի» գործածութիւնը թարգմանչէս «աւազակաց» հետ միայն, որ պայքարող տարր մ'է. նոյնպէս եւ Ղեւոնդեանց դահճին բերանը: Ուսկից կրնանք հետեւցնել՝ թէ որ եւ է հաւաքական ճաշ «աղեւնաց» չէր կրնար կոչուիլ, այլ այն միայն՝ որով Հայոց մէջ թշնամիք «դաշինս» եւ «հաւանութիւն» կը հաստատէին իրարու հետ: Միանգամայն աներկբայելի է՝ թէ «աղեւնաց» կերակրոյ այլաբանական իմաստէ՞ յառաջ, եւ հաւանօրէն դեռ անոր հետ եւս Ե դարուն, ունեցած է իրականն ալ: Այսինքն ճաշը՝ մանաւանդ օտարաց տրուածը՝ կը սկսէր փոքր ինչ աղ եւ հաց ուտելով. եւ այս իսկ էր բարեկամութեան կապը՝

1. Յն. հաղորդեցիւն: — 2. Յն. «Աւազակըն զայն առնեն»: — 3. Յն. լոկ սեղանն: